

COO
BOO

solitaire

Tohle není žádná
love story...

ALICE OSEMANOVÁ

COO
BOO

solitaire

ALICE OSEMANOVÁ

COO
BOO

Přeložila Romana Bičíková

Copyright © Alice Oseman, 2014

Translation © Romana Bičíková, 2014

ISBN 978-80-7447-747-8

ALICE OSEMANOVÁ pochází z městečka Rochester v Kentu a chodí na univerzitu v Durhamu, kde studuje anglickou literaturu. Má skvěle nastudované chování sarkastických teenagerů, co tráví spoustu času na internetu, protože sama byla sarkastický teenager, co tráví spoustu času na internetu. Svůj první román *Solitaire* vydala v pouhých osmnácti letech.

Alice velmi ráda používá Twitter a Tumblr – a trendy chování lidí na Tumblru ji při psaní *Solitaire* značně inspirovaly. Právě teď pracuje na své druhé knize.

Můžete ji sledovat na Twitteru: @AliceOseman

Tori Springovou můžete sledovat na Tumblru:
www.chronic-pessimist.tumblr.com

Pro Emily Mooreovou, která při mně stála od začátku.

„A vaším nedostatkem je sklon mít k lidem odpor.“

„A vaším,“ odvětil s úsměvem,

„je záměrně zkreslovat, co se řekne.“

ČÁST PRVNÍ

Elizabeth Bennetová: Tančíte, pane Darcy?

Pan Darcy: Ne, když nemusím.

Pýcha a předsudek (2005)

1

Jakmile vejdu do společenské místnosti, všimnu si, že většina lidí včetně mě je napůl mrtvá. Vím ze spolehlivého zdroje, že povánoční depka je něco úplně normálního a že po „nejšťastnějším“ období v roce se dá očekávat tak trochu útlum, ale já nevnímám žádný rozdíl oproti tomu, jak jsem se cítila na Štědrý večer, na Boží hod nebo kterýkoli jiný den od začátku Vánoc. Jsem zase zpátky a je nový rok. Nic zvláštního se neděje.

Jen tak tu stojím. Becky si se mnou vymění pohled.

„Tori,“ osloví mě. „Vypadáš, jako by ses chtěla tak trochu zabít.“

Becky a zbytek naší party se roztahuje po otáčecích židlích kolem stolů s počítači. Vzhledem k tomu, že je první den školy v novém roce, všichni z šestáku se náležitě vyšvihli a načančali a já si okamžitě připadám nedostatečně.

Sklátím se do židle a moudře pokývám hlavou. „To je vtipný, protože je to pravda.“

Becky se na mě ještě chvíli dívá, ale doopravdy mě nevidí a pak se zasmějeme něčemu, co není vtipné. Potom

jí dojde, že nemám na nic náladu, a odsune se. Lehnu si na stůl a skoro usnu.

Jmenuju se Victoria Springová. Asi byste měli vědět, že si v duchu vždycky vymyslím spoustu věcí a pak jsem z nich smutná. Ráda spím a bloguju. A jednoho dne umřu.

Rebecca Allenová je v tuhle chvíli asi moje jediná opravdová kamarádka. Nejspíš je taky moje nejlepší kamarádka. Dosud si nejsem moc jistá, jestli spolu tyhle dvě věci souvisí. Becky Allenová je každopádně moc hezká a má dlouhatánské fialové vlasy. Když je někdo hezký a má fialové vlasy, tak obvykle přitáhne pohledy lidí. Ty pohledy na ní chvíli setrvají, což znamená, že se ve společnosti dospívajících stane všeobecně známou a nepřekonatelně populární osobností. Ten typ člověka, o kterém všichni tvrdí, že ho znají, i když s ním pořádně nikdy nemluvili. Becky má na Facebooku 2028 přátel.

Právě teď se baví s další holčkou z naší party, Evelyn Foleyovou. Evelyn je údajně „retro“, protože nosí rozcuhané vlasy a náhrdelník s trojúhelníkem.

„Jenže ta *nejzásadnější* otázka,“ hlásá právě Evelyn, „je to, jestli je sexuální napětí mezi Harrym a *Malfoyem*.“

Nejsem si jistá, jestli má Becky vůbec Evelyn v oblíbě. Myslím, že lidi obvykle jen předstírají, že mají jeden druhého rádi.

„Jen ve fan fiction, Evelyn,“ odmítne její teorii Becky. „Nech si prosím tě tyhle fantazie do svého blogu.“

Evelyn se zasměje. „No tak si to vem. Malfoy Harrymu nakonec pomůže, ne? Takže někde hluboko uvnitř je

to vlastně dobřej kluk. Tak proč Harryho celejch sedm let šikanuje? Totální skrývaná homosexualita.“ A s každým slovem tleskne. Moc jim to ale na váze nepřidá. „Je všeobecně známo, že lidi si utahujou z těch, co se jim líbí. S touhle psychologií se nedá polemizovat.“

„Evelyn,“ sjede ji Becky. „Zaprvé, já *nenávidím* tu pitomou fanynekovskou představu, že Draco Malfoy je nějaká krásná utrápená duše, co hledá pochopení a spásu. Zadržej, jedinej pár mimo kánon, kterej vůbec stojí za diskuzi, je Snily.“

„Snily?“

„Snape a Lily.“

Evelyn vypadá, že ji to hluboce urazilo. „Neuvěřitelný. Tak ty nechceš podpořit Draca Malfoye, a přitom prosazuješ Snapea a Lily. Drarry má aspoň realistickej potenciál.“ Pomalu potřese hlavou. „Jako, Lily si přece vybrala kluka, kterej byl sexy a vtipnej. Jako James Potter.“

„James Potter byl ukázkovej kretén. A hlavně se jako kretén choval k Lily, což je i podle J.K. úplně jasný. A hlavně – pokud na konci nemáš Snapea aspoň trochu ráda, tak ti absolutně uniká smysl celýho Harryho Pottera.“

„Kdyby se Snape a Lily dali dohromady, žádnej Harry Potter by nikdy ani nebyl.“

„A bez Harryho by Voldemort možná nespáchal to, víš co, masovou genocidu.“

Becky se otočí ke mně. Evelyn taky. Dojde mi, že teď jsem pod tlakem, abych taky něčím přispěla.

Narovnám se. „Takže ty tvrdíš, že smrt všech těch mudlů a kouzelníků byla Harryho vina, a proto by bylo vlast-

ně lepší, kdyby žádný Harry Potter neexistoval? Ani žádný knihy nebo filmy a tak?“

Mám dojem, že tohle celou jejich konverzaci totálně pohřbilo, takže zamumlám něco na omluvu, zvednu se ze židle a vyběhnu ven z místnosti. Občas fakt nenávidím lidi. Což je asi pro moje duševní zdraví dost blbý.

V našem městě jsou dvě střední školy: Dívčí lyceum Harveyho Greena, kterému se obvykle říká „Higgs“, a chlapecká střední škola Truham. Obě školy ale do dvou nejvyšších předmaturitních ročníků, dvanáctého a třináctého, kterým se souhrnně říká šesták, přijímají kluky i holky. Takže teď, když jsem ve dvanáctém ročníku, musím na jednu čelit nenadálému náporu mužského plémě. Kluci jsou na Higgsu něco jako bájná stvoření, a pokud s nějakým chodíte, okamžitě vás to posune na samý vrchol společenského žebříčku. Ale ve mně osobně moc časté přemýšlení nebo mluvení o klucích vyvolává touhu si prostřelit hlavu.

A i kdyby mě takové věci zajímaly, díky našim úžasným školním uniformám tady stejně nemůžeme nikoho moc oslňovat. V šestáku už obvykle není povinná uniforma, ale šestáci na Higgsu ji nosit musí, a to pořádně odporou. Dominantní barvou je šedá, což se k tomuhle nudnému místu perfektně hodí.

Dojdu ke svojí skřínce a najdu na dvířkách přilepený růžový papírek, na který někdo nakreslil šipku směřující doleva. Asi aby mi naznačil, že bych se tím směrem měla podívat. Podrážděně trhnu hlavou tím směrem. O něko-

lik skříněk dál je další růžový papírek. A na zdi na konci chodby další. Lidi kolem nich naprosto netečně procházejí. Co k tomu říct? Lidi nebývají moc všímaví. Takováhle věci je příliš neberou. Nikdy se moc nepozastavují nad dějstvím, i když by to mohla být chyba v Matrixu. Chodí kolem bezdomovců na ulicích, aniž by si všimli jejich neštěstí. Nesnaží se nahlídnout do hlavy tvůrcům slasher hororů, ačkoli to všichni do jednoho musí být psychopati.

Strhnu papírek ze dveří skřínky a vydám se k dalšímu.

Někdy dělám přes den ráda věci, které ostatní lidi nezajímají. Mám pak pocit, že dělám něco důležitého, hlavně proto, že nikdo jiný to nedělá.

A teď je to podobné.

Růžové papírky se najednou objevují všude. Jak jsem říkala, nikdo si jich nevšímá. Všichni chodí okolo jako obvykle a baví se o klucích a módě a dalších nesmyslech. Holky z devátého a desátého ročníku se promenádují ve vyhrnutých minisukních a nadkolenkách vytažených přes punčocháče až do půli stehů. Holky z devítky a desítky vždycky vypadají tak spokojeně. Trochu je za to nenávidím. Na druhou stranu, já nenávidím celkem dost věcí.

Na předposledním růžovém papírku, co najdu, je šipka směřující nahoru nebo dopředu. Je přilepený na zavřené dveře počítačové učebny v prvním patře. Sklo ve dveřích je zakryté černou látkou. Tuhle počítačovou učebnu, místnost C16, loni zavřeli kvůli rekonstrukci, ale nezdá se, že by s ní někdo vůbec začal. Upřímně řečeno je mi z toho tro-

chu smutno, ale nakonec stejně otevřu dveře cé šestnáctky, vejdu a zase za sebou zavřu.

Podél zadní stěny se táhne jedno dlouhé okno. Počítače vypadají jako cihly. Totální krabice. Očividně jsem se právě propadla v čase do devadesátých let.

Na zadní zdi najdu poslední růžový papírek. Je na něm webová adresa.

SOLITAIRE.CO.UK

Pro případ, že žijete v jeskyni, nechodíte do školy nebo jste prostě zabeďnění, vám to vysvětlím. Solitaire je vlastně pasiáns, karetní hra, kterou hrajete sami se sebou. Většinu hodin informatiky jsem strávila právě hraním téhle hry a nejspíš to moji inteligenci prospělo víc, než kdybych dávala pozor na výuku.

V tu chvíli za mnou někdo otevře dveře.

„Panebože, tyhle počítače jsou tak starý, že by to mělo bejt trestně stíhatelný.“

Pomalů se otočím.

Za mnou stojí kluk a zavře za sebou dveře.

„Úplně slyším tu dechberoucí symfonii vytáčenýho spojení,“ pokračuje a přejíždí pohledem kolem sebe. Po několika dlouhých vteřinách si konečně všimne, že v místnosti není sám.

Vypadá úplně obyčejně, není ošklivý, ale ani žádný krasavec. Prostě obyčejný kluk. Nejnapadnější na něm jsou velké brýle s tlustými obroučkami, tak trochu podobné těm, co dostanete ve 3D kině a co z nich děcka vy-

máčknou skla a pak je jen tak nosí a myslí si, bůhvíjak nevypadají cool. Bože, fakt nenávidím, když někdo nosí takovéhle brýle. Tenhle kluk je navíc vysoký, má pěšinku na straně, v jedné ruce drží hrnek a v druhé kus papíru a školní diář.

Upřeně se mi zadívá do tváře a najednou vytřeští oči tak, že jsou dvakrát větší než normálně. No fakt. Skočí ke mně jako napružený lev, až zavravorám dozadu ve strachu, že se mě snad chystá rozmačkat. Nakloní se ke mně tak blízko, že jeho tvář je sotva pár centimetrů od mé. Skrz ta směšně velká skla jeho brýlí a svůj vlastní odraz v nich si všimnu, že má jedno oko modré a jedno zelené. Heterochromie.

Zuřivě se na mě zašklebí.

„Victoria Springová!“ zajásá a jeho paže vyletí do vzduchu.

Nic neříkám, nic nedělám. Bolí mě hlava.

„Ty jsi Victoria Springová,“ zopakuje. Strčí mi pod nos ten svůj kus papíru. Je to fotka. Jsem na ní já. A pod ní malými písmenky: Victoria Springová, 11A. Tenhle obrázek býval na nástěnce vedle sborovny. Loni jsem byla předsedkyní třídy. Hlavně proto, že nikdo jiný to dělat nechtěl, takže to padlo na mě. Všichni předsedové tříd se museli vyfotit. Moje fotka je dost strašná. Ještě na ní nemám ostříhané vlasy, takže vypadám jako ta strašidelná holka z *Kruhu*. Jako bych ani neměla tvář.

Podívám se mu přímo do modrého oka. „To jsi sundal z nástěnky?“

Kluk o krok ustoupí a vycouvá z mého osobního pro-

storu. Na tváři má pořád přilepený ten přiblblý úsměv. „Slíbil jsem někomu, že mu tě pomůžu hledat.“ Poklepe si diářem na bradu. „Kluk, blondák... v úzkejš kalhotech... vypadá, jako by ani nevěděl, kde je...“

Já neznám žádné kluky a už vůbec ne blondáky, co nosí úzké kalhoty.

Pokřčím rameny. „A jaks věděl, že budu tady?“

Kluk taky pokřčí rameny. „Nevěděl. Šel jsem sem kvůli tí šipce na dveřích. Přišlo mi, že to je dobře záhadný. A pak tu najdu tebe! To je ale úžasnej zvrát osudu, co?“

Usrkne si z hrnku. Začínám si říkat, jestli náhodou nemá nějaké mentální problémy.

„Už jsem tě někde viděl,“ oznámí mi, aniž by se přestal usmívat.

Přimhouřím oči a prohlédnu si ho. Jasně, asi jsem ho už musela potkat někde na chodbě. Ale tyhle příšerné brýle bych si přece zapamatovala. „Já myslím, že já jsem tebe ještě nikdy neviděla.“

„To mě nepřekvapuje,“ ušklíbne se. „Jsem ve třináctým ročníku, takže mě nemáš moc kde potkat. A přišel jsem sem teprve loni v září. Do dvanactýho ročníku jsem chodil na Truham.“

To všechno vysvětluje. Čtyři měsíce pro mě nejsou dost na to, abych si něčí tvář uložila do paměti.

„Takže,“ poklepe kluk na ten svůj hrnek. „Co se tady děje?“

Ustoupím stranou a vlažně mávnu rukou směrem k papírku na zadní stěně. Můj společník se natáhne a sundá ho.

„Solitaire.co.uk. Zajímavý. Fajn. Navrhl bych zapnout jeden z těch počítačů tady a mrknout na to, ale než by nám naběhl Explorer, asi bysme oba zdechli. Vsadím všechny svoje prachy, že tady se ještě jede na Windows devadesát pět.“

Sedne si na jednu z otáčecích židlí a upřeně se zadívá na příměstskou krajinu za oknem. Všechno září, jako by venku hořelo. Můžete přehlédnout celé město. Kluk si všimne, že se taky dívám ven.

„Jako by tě to do sebe vtahovalo, co?“ poznamená a vzdychne si pro sebe. Jako holka. „Ráno jsem cestou sem viděl na autobusový zastávce takovýho starýho chláпка. Jen tak seděl, poslouchal hudbu z iPodu, poklepával si rukama o kolena a sledoval oblohu. To nevidíš moc často, co? Starýho dědu s iPodem. Zajímalo by mě, co asi tak poslouchal. Nejspíš bys hádala nějakou klasiku, ale mohlo to bejt cokoli. Zajímalo by mě, jestli to bylo něco smutnýho.“ Položí si nohy na stůl a překříží je. „Já teda doufám, že ne.“

„Smutná hudba je v pohodě,“ řeknu. „V přiměřeným množství.“

Kluk se na židli otočí směrem ke mně a upraví si vázanku.

„Ty jsi rozhodně Victoria Springová, že jo.“ Není to otázka. Vysloví to, jako by to věděl už dávno.

„Tori,“ opravím ho úmyslně monotónním hlasem. „Jmenuju se Tori.“

Kluk se zasměje. Jeho smích je hlasitý a zní nuceně. „Jako Tori Amos?“

„Ne.“ Odmlčím se. „Ne, jako Tori Amos ne.“

Kluk si strčí ruce do kapes saka. Já si je založím na hrudi.

„Byla jsi tu už někdy?“ zeptá se.

„Ne.“

Kluk přikývne. „Zajímavý.“

Vytřeštím oči a zavrtím hlavou. „Co?“

„Co, co?“

„Co je zajímavý?“ Myslím, že míní zaujatě bych už ani znít nemohla.

„Oba tady hledáme stejnou věc.“

„A to je přesně co?“

„Odpověď.“

Zvednu obočí. Kluk se na mě zadívá zpoza svých brýlí. Jeho modré oko má tak světlou barvu, že je skoro bílé. Jako by mělo svoji vlastní osobnost.

„Tobě nepřijdou záhady super?“ vyptává se. „Copak tebe to nezajímá?“

V tu chvíli mi dojde, že asi fakt ne. Dojde mi, že bych se prostě mohla otočit a odejít a už nikdy na nějaký solitaire.co.uk nebo na tohohle otravného hlučného kluka ani nepomyslet.

Jenže taky chci, aby se přestal chovat tak zatraceně povýšenecky, takže bleskově vytáhnu z kapsy saka mobil, natukám do vyhledávače solitaire.co.uk a počkám, až se webovka otevře.

To, co vidím, mě skoro rozesměje. Je to prázdný blog. Nejspíš nějaký troll.

Tohle je vážně den úplně k ničemu.

Strčím mu telefon pod nos. „Záhada vyřešena, Sherlocku.“

Kluk se nejdřív dál šklebí, jako bych si z něj dělala legraci, ale nakonec sjede očima k displeji mobilu a s ohromenou nevěřícností mi telefon vezme z ruky.

„To je... prázdněj blog...“ řekne, ne mně, ale sám pro sebe, a mně je ho najednou (a fakt netuším, jak se to stalo) strašlivě líto. Vypadá tak ztraceně smutně. Potřeše hlavou a vrátí mi telefon. Nějak nevím, co dělat. Vypadá, jako by mu právě někdo umřel.

„No, ehm...“ Zašoupu nohama. „Tak já jdu na hodinu.“

„Ne, ne, počkej!“ Kluk vyskočí ze židle, takže si stojíme tváří v tvář.

Rozhostí se notně trapné ticho.

Kluk si mě s přimhouřenýma očima důkladně prohlédne, pak si prohlédne fotku, potom zase mě a znovu sjede očima k fotce. „Ostříhala sis vlasy!“

Kousnu se do rtu, abych zadržela sarkastické odseknutí. „Jo,“ vydechnu nakonec upřímně. „Jo, ostříhala jsem si vlasy.“

„Mělas je fakt dlouhý.“

„Jo, měla.“

„Proč sis je ostříhala?“

Na konci letních prázdnin jsem se jen tak sama vydala na nákupy, protože jsem potřebovala strašnou hromadu věcí do školy a máma s tátou měli plné ruce s tím, co se dělo kolem Charlieho, takže jsem se jim nechtěla motat pod nohy. Jenže jsem si neuvědomila, jak moc neumím nakupovat. Moje školní kabelka byla celá uválená a potrhaná, a tak jsem brouzdala po pěkných obchodech, jako je Zara a Urban Outfitters a Mango a Accessorize. Jen-

že všechny pěkné tašky stály minimálně padesát liber, což znamenalo, že tam jsem měla smůlu. Zkusila jsem levnější krámy – Primark a New Yorker a H&M – ale tam měli jen samé hnusné kabelky. Nakonec jsem všechny ty pitomé obchody s taškami obešla snad milionkrát a pak jsem se tak trochu nervově zhroutila na lavičce před Costa Coffee přímo ve středu nákupního centra. Přemýšlela jsem o tom, že jdu do dvanáctého ročníku a co všechno musím udělat a kolik nových lidí budu muset potkat a s kolika lidmi budu muset mluvit. A pak jsem si všimla svého odrazu ve výloze knihkupectví a uvědomila si, že mi skoro není vidět do obličeje a kdo by se se mnou proboha takhle mohl vůbec chtít bavit, a najednou jsem cítila vlasy na čele a na tvářích a to, jak se mi lepí na záda, a měla jsem pocit, že kolem mě lezou jako červi a chtějí mě udusit. Nemohla jsem popadnout dech, takže jsem zapadla rovnou do nejbližšího kadeřnictví a nechala se ostříhat. Chtěla jsem vlasy jen po ramena a pryč z obličeje. Kadeřnice se zdráhala, ale já trvala na svém. Utratila jsem všechny peníze na novou školní tašku za nový sestřih.

„Prostě jsem je chtěla mít kratší,“ odpovím.

Kluk udělá krok směrem ke mně. Já o krok ucouvnu.

„Ty hele,“ nadechne se. „Ty nikdy neříkáš, co si doopravdy myslíš, že ne?“

Znova se zasměju. Spíš je to takový patetický výdech, ale to u mě znamená smích. „Kdo vůbec jsi?“

Kluk strne, roztáhne paže, jako by byl ztělesnění Krista na zemi, a hlubokým, rezonujícím hlasem mi oznámí: „Jmenuju se Michael Holden.“

Michael Holden.

„A kdo jsi ty, Victorie Springová?“

Nenapadá mě nic, co bych mu na to řekla, protože přesně taková by ve skutečnosti byla i moje odpověď. Nic. Jsem vakuum, jsem prázdno, jsem nic.

Ze školního rozhlasu náhle zařve hlas pana Kenta. Otočím se a zvednu oči k reproduktoru, zatímco se hlas rozléhá místností.

„Všichni žáci dvanáctého a třináctého ročníku nechť se dostaví do společenské místnosti na krátké třídnické setkání.“

Když se obrátím zpátky, počítačová učebna je prázdná. Jsem jako přilepená k podlaze. Rozevřu dlaň a najdu v ní růžový papírek s nápisem SOLITAIRE.CO.UK. Netuším, v jakou chvíli se dostal z ruky Michaela Holdena do mojí, ale najednou tam je.

Tak takhle to asi je.

Takhle to asi začíná.

2

Naprostá většina lidí, co chodí na Higgs, jsou konformní idioti bez osobnosti. Mně se povedlo úspěšně se začlenit do skupinky holek, které považuju za fajn lidi, ale i tak mám občas dojem, že jsem jediná, kdo tu myslí vlastní hlavou. Jako bych byla hlavní postava ve videohře a ostatní kolem jen počítačem vytvořený kompars, který zvládne provést jen několik málo úkonů, jako „začít konverzaci o ničem“ nebo „obejmout“.

Další věc, která platí nejen pro teenagery na Higgsu, ale pro teenagery všeobecně, je to, že do devadesáti procent všeho vkládají jen minimální úsilí. Ne, že by na tom bylo něco špatného, protože na „úsilí“ budeme mít v životě ještě spoustu času a nějak přehnaně se snažit zrovna teď je jen plýtvání energií, kterou bychom jinak mohli využít na tak krásné věci jako spánek a jídlo a nelegální stahování hudby. Já se nijak přehnaně nesnažím v ničem. A spousta lidí to má podobně. Vejít do společenské místnosti a najít tam na stovku teenagerů, jak se rozvalují na židlích, po stolech i na podlaze, je něco zcela normálního. Jako by nás všechny někdo zdrogoval.

Kent ještě nedorazil. Zamírím k Becky a naší partě do rohu s počítači. Zdá se, že právě vedou debatu o tom, jestli je Michael Cera přitažlivý, nebo ne.

„Tori. Tori. Tori.“ Becky mi několikrát poklepe na rameno. „Mohla bys mě podpořit? Tys přece viděla *Juno*, ne? Že je Cera roztomilej?“ Plácne se dlaněmi do tváří a zvedne oči v sloup, jako by se je snažila protočit dokola. „Stydlivý kluci jsou nejvíc sexy, že jo?“

Položím jí ruce na ramena. „Uklidni se, Rebecca. Ne všichni Ceru milují tak jako ty.“

Becky začne plácát něco o *Scottu Pilgrimovi proti zbytku světa*, ale já už ji neposlouchám. Michael Cera není ten Michael, na kterého zrovna teď myslím.

Nějak se mi povede se z jejich diskuze vymluvit. Začnu se rozhlížet po místnosti.

Jo. Hledám Michaela Holdena. Jako fakt.

V tuhle chvíli si ani nejsem moc jistá, proč ho vlastně hledám. Asi už jsem tak trochu naznačila, že mě nezajímá moc věcí, a už vůbec ne lidí, ale dost mě žere, když si někdo myslí, že se se mnou může dát do řeči a pak se prostě sebrat a zmizet.

To je dost nezdvořilý, no ne?

Projdu kolem všech skupinek a part. Party jsou něco jako v *Muzikálu ze střední*, což je totální klišé, ale nejhorší na tom je, že fakt existují i ve skutečnosti. V převážně dívčí škole se dá očekávat, že v každém ročníku se vytvoří tři hlavní skupiny:

1. Hlučné, zkušené holky, co chodí na falešnou občanku do klubů, nosí oblečení, co viděly na blozích, často předstírají, že drží hladovku, milují trochu toho oranžového opálení ze solárka, kouří (ať už jen naoko, nebo jsou fakt závislé), nevyhýbají se drogám a ví toho spoustu o světě. Tyhle lidi nemám ani trochu v oblibě.

2. Divné holky, které nemají ponětí o tom, jak se dobře oblékat nebo jak potlačit svoje pološílené chování. Případy, co si kreslí na kůži lihovkami a podle všeho je pro ně fyzicky nemožné si umýt vlasy. Holky, které si nějakým způsobem najdou stejně děsivého kluka, jako jsou ony samy, holky, jejichž mentální věk je v průměru o tři roky nižší než ten skutečný. Z těchto holek je mi dost smutno, protože mám pocit, že kdyby se trochu snažily, mohly by být úplně normální.

3. Takzvaně „normální“ holky. Zhruba polovina z nich má normálního, stálého přítele. Mají povědomí o současných módních trendech a popkultuře. Většinou jsou milé, některé jsou tiché a některé hlučné, rády tráví čas s kamarádkami, rády chodí na párty, rády nakupují a chodí do kina, zkrátka mají rády život.

Netvrdím, že každého lze nacpat do jedné z těchto kategorií. Mám ráda výjimky, protože nenávidím fakt, že tyhle skupiny vůbec existují. Teda, ani nevím, kam bych patřila já. Nejspíš asi do skupiny číslo tři, protože tam rozhodně spadá naše parta. Na druhou stranu si nemyslím, že bych s kýmkoli z naší party měla moc společného. Přejde mi, že nemám nic moc společného s nikým.

Obejdu místnost dokola třikrát nebo čtyřikrát, až nakonec usoudím, že tu nejspíš není. No co. Třeba jsem si Michaela Holdena jen vymyslela. Stejně mi na tom nezáleží. Vráťím se do rohu k naší partě a sednu si na zem.

Dveře společenské místnosti se rozletí a dovnitř nakráčí pan Kent, zástupce naší ředitelky, a za ním jeho obvyklá banda: slečna Strasserová, moc mladá a moc hezká na to, aby mohla být učitelkou, a naše primuska, Zelda Okorová (nekecám, fakt má takhle fantastický jméno). Kent je týpek s ostře řezanými rysy, na němž vás nejvíc upoutá až šokující podoba s Alanem Rickmanem. Je to asi jediný učitel na naší škole, co má doopravdy v hlavě mozek. Už pět let mě má na angličtinu, takže se celkem známe. Což je možná trochu divný. Máme i opravdovou ředitelku, paní Lemairovou, o které se šušká, že je ve skutečnosti ministryní ve francouzské vládě, což je důvod, proč se nikdy neobjevuje ve své vlastní škole.

„No tak, uklidněte se laskavě,“ zahřímá Kent. Stojí před bílou interaktivní tabulí, která visí na zdi těsně pod cedulí s mottem naší školy: *Confortamini in Domino et in potentia virtutis eius*. Obrátí se k němu moře šedých uniforem. Kent se na pár okamžiků odmlčí. To dělá často.

Becky a já se na sebe zašklebíme a začneme odpočítávat vteřiny. Je to taková hra, co vždycky hrajeme. Ani si nepamatuju, kdy jsme s tím začaly, ale pokaždé, když je celoškolní shromáždění nebo třídnická hodina nebo tak něco, tak počítáme, jak dlouhé ty jeho odmlky jsou. Ta rekordní trvala sedmdesát devět vteřin. Jako fakt.

Když dojdeme k číslu dvanáct a Kent se nadechne, aby promluvil –

Začne hrát ze školního rozhlasu hudba.

Je to melodie Dartha Vadera ze *Star Wars*.

Celým šestákem projede náhlý záchvěv neklidu. Lidi se začnou rozhlížet ze strany na stranu a šeptat a přemítat, proč by Kent hrál ze školního rozhlasu hudbu a proč zrovna *Star Wars*. Možná že nás začne poučovat o tom, jak správně a jasně komunikovat, nebo o vytrvalosti a empatii a pochopení, o networkingu a vzájemné provázanosti, což jsou témata většiny třídnických hodin. Možná se nám snaží vštípit něco o vůdčích schopnostech. Teprve když se na tabuli za Kentovými zády začnou promítat obrázky, dojde nám, co se ve skutečnosti děje.

Nejdřív je to Kentův obličej předělaný pomocí Photoshopu na hlavu mistra Yody. Potom Kent jako Jabba Hutt.

Potom Kent jako princezna Leia ve zlatých bikinách.

Všichni se začnou nekontrolovatelně řehtat.

Skutečný Kent nepohne ani brvou a s vážným výrazem odkráčí z místnosti. Jakmile podobným stylem zmizí i Strasserová, lidi se začnou přesouvat od skupiny ke skupině a vykládat si o tom, jak se Kent tvářil, když spatřil svůj obličej přidělaný k tělu Natalie Portmanové, včetně bílého make-upu a divného účesu. Musím uznat, že je to fakt celkem sranda.

Potom, co z obrazovky zmizí Kent jako Darth Maul a orchestrální skladba dosáhne svého vrcholu a rozduňí reproduktory nad našimi hlavami, se na interaktivní tabuli objeví následující nápis:

Becky na stránku najede na počítači a celá parta se kolem ní shlukne, aby se podívala. Na trollím blogu je teď jeden post, přidaný před dvěma minutami – je to fotka Kenta, jak s bezmocným vztekem zírá na tabuli.

Všichni naráz začneme mluvit. Teda ostatní začnou mluvit. Já jen tak sedím.

„Nějaký děcka si asi myslej, bůhvíjak nejsou chytrý,“ frkne Becky. „Asi se dohodli na nějakým blogu a ještě si to nafotili, aby svejm hipsterskejm kámošům mohli dokázat, jak děsně jsou cool a rebelský.“

„No, to jo, ale ono to *je* chytrý,“ ozve se Evelyn, která trpí komplexem nadřazenosti a nedokáže to nedat najevo. „Dali mu to pěkně sežrat.“

Potřesu hlavou, protože na tom všem není chytrého vůbec nic, kromě toho, jak se dotyčnému skvěle povedlo napasovat Kentův obličej na hlavu mistra Yody. Ten člověk to s Photoshopem fakt umí.

Lauren se šklebí od ucha k uchu. Lauren Romillyová příležitostně kouří a její ústa jsou trochu moc velká v poměru ke zbytku tváře. „Už vidím ty statusy na Facebooku. Tohle mi nejspíš shodí celou timeline na Twitteru.“

„Potřebuju si to vyfotit na blog,“ přidá se Evelyn. „Kdyby můj blog začlo sledovat pár tisíc novejš lidí, bylo by to fajn.“

„Jdi se bodnout, Evelyn,“ prskne Lauren. „Ty už na internetu provařená seš.“

To mě rozesměje. „Stačí postnout další fotku svýho zad-

ku, Evelyn,“ špitnu. „Ten už reblogovalo aspoň dvacet tisíc lidí.“

Slyší mě jen Becky. Zašklebí se na mě a já jí úšklebek opětuju. Je to celkem fajn, protože obvykle mě moc vtipných věcí nenapadá.

A to je všechno. Nic víc o tom nikdo neřekne.

Stačí deset minut a všem se to vykouří z hlavy.

Ale abych byla upřímná, mě celý ten žert tak trochu znepokojil. Pravda je totiž taková, že jako malá holka jsem na *Star Wars* dost hustě ujížděla. Už pár let jsem ani jeden z filmů neviděla, ale ta hudba ve mně něco probudila. Nevím co. Takový pocit v hrudi.

Uch, začínám být sentimentální.

Vsadím se, že ať už to provedl kdokoli, je teď sám se sebou náramně spokojený. Tak trochu ho za to nenávidím.

O pět minut později jsem to už skoro zalomila, s hlavou na desce stolu a barikádou z paží před obličejem, aby někoho nenapadlo se mnou zkoušet navázat jakýkoli kontakt, když v tom mě někdo poklepe po rameni.

S trhnutím se zvednu a rozespálýma očima se zadívám směrem, odkud poklepání přišlo. Becky mě sjíždí divným pohledem a fialové vlasy jí v pramíncích visí kolem tváře. Pak zamrká.

„Co je?“ utrhnu se na ni.

Becky jen ukáže za sebe. Kouknu se tam.

Stojí tam kluk. Je nervózní. Ve tváři má takový divně groteskní úšklebek. Dojde mi, co se děje, ale můj mozek

nechce uznat, že je to vůbec možné, takže jen třikrát otevřu a zavřu pusku, než se mi povede ze sebe vymáčkout:

„Panebože.“

Kluk ke mně přikročí.

„V-Victorie?“

Kromě mého nového známého Michaela Holdena mi celým jménem říkali jen dva lidi v životě. Ten první je Charlie. A ten druhý –

„Lucas Ryan,“ vydechnu.

Kdysi jsem znávala kluka jménem Lucas Ryan. Často brečel, ale měl rád Pokémony stejně jako já, takže jsme se tak nějak skamarádili. Jednou mi pověděl, že až vyroste, chtěl by bydlet v obří bublině, ve které by mohl všude lítat a všechno vidět, a já mu na to řekla, že bublina by byl příšerný dům, protože bubliny jsou přece uvnitř prázdné. K osmým narozeninám mi dal klíčenku s Batmanem, k devátým knížku *Jak kreslit Manga komiksy*, k desátým kartičky s Pokémony a k jedenáctým tričko s tygrem.

Nevěřicně na něj zírám, protože jeho obličej má teď úplně jiný tvar. Vždycky býval menší než já, ale teď je aspoň o hlavu vyšší a zjevně taky začal mutovat. Snažím se najít věci, které by tenhle kluk měl společně s jedenáctiletým Lucasem Ryanem, ale jediné, co z něj zbylo, jsou šedavě blond vlasy, hubené nohy a ruce a rozpačitý výraz.

Taky je to ten „blondák v úzkých kalhotách“.

„Panebože,“ zopakuju. „Ahoj.“

Lucas se zasměje. Ten smích si pamatuju. Vychází přímo z hrudi. Hrudní smích.

„Ahoj!“ pozdraví Lucas a roztáhne rty v širokém úsměvu. Je to hezký úsměv. Takový klidný.

Dramaticky vyskočím ze židle a sjedu ho pohledem od hlavy až k patě. Fakt je to on.

„Fakt jsi to ty,“ řeknu a musím se silou vůle držet, abych k němu nenatáhla ruku a nepoplácala ho po rameni. Jen abych se ujistila, že tu vážně je.

Lucas se zasměje. Mhouří u toho oči. „Fakt jsem to já!“

„Co-jak-proč?“

Najednou se zatváří rozpačitě. Takhle si ho pamatuju. „Na konci pololetí jsem odešel z Truhamu,“ vysvětluje. „Věděl jsem, že ty chodíš sem, takže...“ Pohrává si s límečkem. To dřív taky dělával. „Ehm... no, myslel jsem, že bych tě mohl zkusit najít. Protože tady, no, nemám žádný kamarády. Takže tak. Ehm. Ahoj.“

Asi byste měli vědět, že přátelení mi nikdy moc nešlo, a to ani na základce. Během těch sedmi let totálního sociálního vyloučení jsem si našla jen tohohle jediného kamaráda. Jenže i když dny strávené na základce nepatří k těm, co bych si chtěla prožít znovu, jedna věc tehdy byla super a díky ní jsem to celé zvládla, a tou věcí bylo klidné, tiché přátelství s Lucasem Ryanem.

„Tyjo,“ vloží se do toho Becky, která cítí příležitost k potenciálnímu materiálu pro drby. „Odkud se vy dva znáte?“

Já teda upadám do rozpaků dost často, ale teď si to mnohem víc slízne Lucas. Otočí se k Becky a zrudne a mně je najednou téměř trapně i za něj.

„Ze základky,“ odpovím. „Byli jsme nejlepší kámoši.“

Becky zvedne dokonale upravená obočí. „No neke.“ Ještě jednou nás oba přejede pohledem a pak se zaměří na Lucase. „No, tak to já jsem asi tvůj nástupce. Becky.“ Pak kolem sebe mávne rukou. „Vítej v Zemi útlaku.“

Lucas ze sebe pištivým hláskem vymáčkne: „Já jsem Lucas.“

Pak se otočí zpátky ke mně. „Někdy musíme dát řeč,“ prohlásí.

Vypadá takhle znovuzrozené kamarádství?

„Jo,“ kývnu. Ten šok mi vymazal půlku slovní zásoby. „Jo.“

Lidi už vzdali třídnickou hodinu, protože za chvíli bude zvonit a žádný z učitelů se nevrátil.

Lucas na mě kývne. „Ehm, no, nechtěl bych přijít pozdě na svoji první hodinu nebo tak – tenhle den bude i tak dost strašnej – ale brzo pokecáme, jo? Najdu si tě na Facebooku.“

Becky vyše za odcházejícím Lucasem totálně nevěřící pohled a pak mě chytí za ramena. „Tori právě mluvila s *klukem*. Ne – Tori právě sama udržela konverzaci. Já se asi rozbřečím.“

„Ale no tak,“ poplácám ji po paži. „Buď silná. To přežiješ.“

„Jsem na tebe tááák hrdá. Hrdější než tvoje vlastní matka.“

Odfrknu. „Vždyť já dokážu sama udržet konverzaci. Co by jinak bylo tohle?“

„Já jsem jediná výjimka. Pro všechny ostatní jsi zhruba stejně společenská jako kartonová krabice.“

„Možná že *jsem* kartonová krabice.“

Obě se zasmějeme.

„Je to vtipný... protože je to pravda,“ dodám a zasměju se znova. Aspoň naoko. Ha ha ha.

3

První věc, kterou udělám, když přijdu ze školy domů, je to, že se zhroutím na postel a zapnu počítač. Takhle to chodí každíčkový den. Pokud nejsem ve škole, tak si můžete být jistí, že můj notebook bude někde v okruhu dvou metrů od mého srdce. Můj notebook je moje spřízněná duše.

Během posledních pár měsíců jsem si postupně uvědomila, že jsem spíš blog než skutečná bytost. Nevím, kdy jsem s blogováním vůbec začala, ani netuším, kdy a proč jsem se přihlásila na tyto stránky. Už si ani nepamatuju, co jsem vlastně dělala *předtím*, a už vůbec netuším, co bych dělala, kdybych svůj blog vymazala. Docela lituju, že jsem si ho vůbec zakládala, vážně. Je dost trapnej. Ale je to to jediné místo, kde nacházím lidi, co jsou aspoň trochu jako já. Lidi tady o sobě mluví úplně jinak než lidi v reálném světě.

Kdybych svůj blog smazala, asi už bych zůstala dočista sama.

Nebloguju proto, aby můj blog sledovalo co nejvíc lidí nebo tak něco. Nejsem Evelyn. Jde o to, že není zrovna společensky přijatelné říkat v reálném světě nahlas de-

presivní věci, protože lidi si pak myslí, že vám jde jen o pozornost. To nenávidím. Takže je fajn, že aspoň někde můžu říkat přesně to, co si myslím. I když je to jen na internetu.

Čekám asi sedm milionů let, než mi naběhne počítač, a pak strávím pěkně dlouhou dobu na blogu. Mám tu pár přitroublých anonymních zpráv – několik lidí, co čtou můj blog, se kvůli těm patetickým blábolům, co píšu, občas dost rozohní. Pak si zkontroluju Facebook. Dvě nová upozornění – Lucas a Michael mě požádali o přátelství. Obě žádosti přijmu. Pak se podívám do mailu. Žádný nový e-mail.

A pak si znova najdu Solitaire.

Pořád na něm je ta fotka Kenta se směšně odevzdáním výrazem, ale kromě ní na blogu přibyla jen jediná věc. Název. A v něm stojí:

Solitaire: Trpělivost zabíjí

Nevím, o co se lidi ze Solitaire snaží, ale „Trpělivost zabíjí“ je snad ta nejblbější imitace názvu nějakého bondovského filmu, co jsem kdy viděla. Spíš to zní jako web s online sázením.

Vytáhnu z kapsy růžový papírek s adresou SOLITAIRE.CO.UK a přilepím ho přímo doprostřed jediné prázdné stěny v pokoji.

Myslím na to, jak jsem se dneska setkala s Lucasem Ryanem a na chvilinku pocítím záblesk naděje. Nebo tak něco. To je fuk. Vůbec nevím, proč se tím vůbec zabývám.

Nevím ani, proč jsem po těch růžových papírcích se šipkami došla až do té počítačové učebny. Boha jeho, já vůbec netuším, proč něco dělám.

Nakonec v sobě najdu dost vůle na to se zvednout a odplazit se do kuchyně pro pití. Mamka tam sedí u počítače. Svým způsobem jsme úplně stejné. Mamka miluje Microsoft Excel tak, jak já miluju Google Chrome. Ptá se mě, jak jsem se měla ve škole, ale já jen pokrčím rameny a odvětim, že fajn, protože jsem si jistá, že jí na odpovědi beztak moc nezáleží.

Právě proto, že jsme si tolik podobné, jsme spolu přestaly mluvit. A když už se spolu náhodou bavíme, buď ani jedna nemůžeme přijít na to, co vlastně říct, anebo se jen navzájem naštveme, takže jsme došly k nepsané dohodě, že už nemá ani cenu se snažit. Ne že by mi to nějak zvlášť vadilo. Táta je upovídaný až moc, i když většina toho, co vypustí z pusy, nemá vůbec nic do činění s mým životem, a taky mám Charlieho.

Zazvoní telefon.

„Zvedni to, prosím tě,“ požádá mě mamka.

Telefon nenávidím. Je to ten nejhorší vynález na světě, protože nemůžete jen tak mlčet. Nemůžete jen poslouchat a přikyvovat na správných místech. Musíte mluvit. Nemáte jinou možnost. Telefon mi bere svobodu vyjadřování se.

Ale stejně sluchátko zvednu, protože jsem hodná dcera.

„Prosím?“

„Tori. To jsem já.“ Volá Becky. „Jak to, že zvedáš telefon?“

„Rozhodla jsem se přehodnotit svůj přístup k životu a stát se docela jiným člověkem.“

„Cože?“

„Proč mi voláš? Přece mi nikdy nevoláš.“

Rozhostí se ticho. Čekám, že Becky bude pokračovat, ale zdá se, že vyčkává, co řeknu já.

„No, takže...“

„Jde o Jacka.“

Aha.

Becky volá kvůli svému skoropříiteli Jackovi.

Tohle mi dělá často. Teda ne, že by rovnou volala. Ale často mele o svých nesčetných skoropříitech.

Becky mluví a já do jejích odmlk vkládám *aha*, *mhm* a *panebože*. Její hlas ustoupí do pozadí a já se nechám unést a představuju si, jaké by to bylo, kdybych byla na jejím místě. Kdybych byla krásná, spokojená, zábavná holka, kterou každý týden zvou aspoň na dvě kalby a která se dá s kýmkoliv do řeči během dvou vteřin. Představuju si, jak jdu na večírek. Dunivá hudba, kolem lidí s lahvemi v rukou – z nějakého důvodu se shlukli kolem mě. Směju se, jsem středem pozornosti. Lidem září v očích obdiv a já vyprávím další ze svých zábavně trapných historek, třeba o tom, jak jsem se opila, nebo o nějakém expříiteli nebo o něčem úžasném, co jsem udělala, a všichni se diví, jak dokážu mít tak excentrické, dobrodružné a bezstarostné dospívání. Všichni mě objímají. Všechny zajímá, co právě dělám. Když tancuju, tancují i ostatní, když si sednu a začnu vyprávět svá tajemství, lidi se v kruhu shluknou kolem mě. Když odejdu, zábava začne skomírat a večírek končí jako zapomenutý sen.

„... takže asi víš, o čem mluvím,“ řekne Becky.

Tak to fakt nevím.

„Před pár tejdny – panebože, měla jsem ti to říct dřív – jsme se spolu vyspali.“

Úplně ztuhnu, protože tohle mě překvapí. Pak mi dojde, že to zas tak překvapivé není. Vždycky jsem Becky respektovala za to, že je panna, což je ale svým způsobem tak trochu povýšenecké. Vždyť je nám všem už šestnáct a Becky skoro sedmnáct, takže mít sex je naprosto v pořádku a mně je to fuk, není to přece zločin. Ale to, že jsme obě byly panny – já nevím. Nějakým zvráceným způsobem jsme si tím byly rovné. A teď tu zas stojím jak trubka. Zase jsem v něčem skončila až druhá.

„No...“ Na tohle fakt nemám co říct. „... dobře.“

„Ty mě odsuzuješ. Myslíš si, že jsem kurva.“

„Nene.“

„Úplně to slyším. Používáš ten svůj odsuzující hlas.“

„Nepoužívám!“

Další odmlka. Co jsem jí asi tak měla říct? Gratuluju? Skvělá práce?

Becky začne vysvětlovat, že Jack má nějakého kamaráda, který by pro mě byl prý úplně „dokonalý“. To je podle mě dost nepravděpodobné, pokud není němý, hluchý nebo slepý. Nebo všechno dohromady.

Když konečně zavěším, chvíli jen tak stojím. Mamka dál cvaká na klávesnici a já opět začínám mít pocit, že celý dnešní den byl naprosto k ničemu. V hlavě se mi vybaví Michael Holden a pak Lucas Ryan a pak blog Solitaire. Usoudím, že si musím promluvit s bráchou.

Můj bratr se jmenuje Charlie Spring, je mu patnáct a chodí do jedenáctého ročníku na Truham. Podle mě je to ten nejmilejší člověk v dějinách vesmíru. Víím, že slovo „milý“ je tak trochu bezvýznamné a vágní, ale právě proto je tak silné. Být „milý“ je strašně těžké, protože vám v tom pořád něco brání. Když byl Charlie ještě malý, odmítal cokoli vyhodit, protože pro něj všechny věci něco znamenaly. Každá dětská knížka, každé triko, ze kterého vyrostl, každá desková hra. Všechny si je nechával a vršil je v nebetyčných haldách u sebe v pokoji, protože pro něj byly všechny důležité. Když jsem se ho na nějakou z těch věcí zeptala, okamžitě začal vyprávět, jak ji našel na pláži nebo ji dostal od babičky nebo jak si ji koupil na výletě do zoo, když mu bylo šest.

Mamka s tátou mu většinu toho bordelu vyházeli, když byl loni nemocný – začal těmi věcmi být tak trochu posedlý, a pak začal být posedlý spoustou dalších věcí (hlavně jídlem a sbíráním různých předmětů) a začalo ho to fakt vnitřně užírat – ale to už je všechno pryč. Teď už je na tom líp, ale pořád je to ten samý kluk, co si myslí, že všechno na světě má nějaký význam. Takový prostě Charlie je.

Jdu do obýváku, ale vůbec nechápu, co tam Charlie, jeho přítel Nick a můj druhý bráška Oliver vlastně vyvádějí. Mají tam spoustu kartonových krabic, a tím myslím fakt hromadu, musí jich být aspoň padesát, naskládaných po celé místnosti. Oliverovi je sedm a zdá se, že řídí celou operaci, zatímco Nick a Charlie staví krabice na sebe do tvaru jakéhosi přístřešku. Sloupy z kartonu dosahují

až ke stropu. Oliver si musel stoupnout na gauč, aby celou stavbu viděl.

Charlie nakonec obejde budovu z krabic a všimne si, že na ně ze dveří zírám. „Victorie!“

Nechápavě zamrkám. „Má vůbec cenu se ptát?“

Věnuje mi pohled, který jako by říkal, že by mi přece mělo být zcela jasné, co se děje. „Stavíme Oliverovi traktor.“

Pokývám hlavou. „Jasně. Samozřejmě, to je zcela evidentní.“

Za zády se mu objeví Nick. Nicholas Nelson chodí do dvanáctého ročníku jako já a je to jeden z těch klasických týpků, co beze srandy zbožňuje všechny klučíčí věci jako ragby a pivo a klení a tak, ale taky má tu nejúžasnější kombinaci křestního jména a příjmení, co jsem kdy slyšela, takže je pro mě skoro nemožné ho nemít ráda. Už si ani nepamatuju, kdy se z Nicka a Charlieho stal Nicka-charlie, ale Nick je jediný člověk, který za Charliem přišel, když byl nemocný, takže uznávám, že je rozhodně v pohodě.

„Tori.“ S naprostou vážností mi kývne na pozdrav. „Fajn. Potřebujeme víc otroků na stavbu.“

„Tori, podáš mi izolepu?“ zavolá na mě Oliver, až na to, že to zní jako „ifolepu“, protože mu právě vypadly dva přední zuby.

Podám mu ifolepu a pak ukážu na krabice a otočím se k Charliemu. „Kde jste to proboha sebrali?“

Charlie pokrčí rameny a jde pryč. „Ty jsou Olivera, ne moje.“

A tak se stane, že stavím v našem obývacím pokoji traktor.

Když skončíme, sedneme si s Nickem a Charliem dovnitř a obdivujeme svoje dílo. Oliver kolem traktoru chodí s lihovým fixem a maluje na krabice pneumatiky a cákance bláta a kulometry „pro případ, že by se krávy přidaly na temnou stranu síly“. Je to vlastně hrozná pohoda. Na každé krabici je vytištěná černá šipka směřující vzhůru.

Charlie mi vypráví, jak se dneska měl. Strašně rád mi vypráví, jak se má.

„Saunders se nás ptal, jaká je naše nejoblíbenější kapela, tak jsem řekl, že *Muse*, a hned tři lidi se mě zeptali, jestli je mám rád kvůli *Stmívání*. Nikdo očividně nevěří, že bych se o ně mohl zajímat jen tak.“

Zamračím se. „Chtěla bych vidět kluka, kterej vůbec *Stmívání* viděl. Copak vy dva nežijete ve světě fotbalu a *Simpsonů*?“

Nick vzdychne. „Tori, už zase zobecňuješ.“

Charlie k němu trhne hlavou. „Nicholasi, vždyť ty fakt na nic jinýho než fotbal a *Simpsonovi* nekoukáš, přiznej se.“

„Občas koukám na ragby.“

Všichni se zahihňáme a pak se rozhostí krátké, ale nerozpačité ticho. Lehnu si na záda a zahledím se do kartonového stropu.

Začnu jim vyprávět o tom dnešním žertu. A u toho si vzpomenu na Lucase a Michaela Holdena.

„Dneska jsem potkala Lucase Ryana,“ oznámím. Nevadí mi tyhle věci říkat Nickovi a Charliemu. „Začal chodit k nám na školu.“

Nick a Charlie synchronizovaně zamrkají.

„Lucas Ryan... to je ten ze základky?“ zamračí se Charlie.

„Lucas Ryan odešel z Truhamu?“ zamračí se Nick. „Sakra. Chtěl jsem od něj popisovat při testu z psychologie.“

Přikývnu. „Bylo fajn ho zase vidět. Víte co. Mohli bychom zase bejt kamarádi. Možná. Vždycky se ke mně choval hezky.“

Oba taky přikývnu. Je to takové vědoucí přikývnutí.

„Taky jsem potkala jednoho kluka jménem Michael Holden.“

Nick se právě chtěl napít čaje, ale najednou vyprskne do hrnku. Charlie se zašklebí a pak se začne chechtat.

„Co? Vy ho znáte?“

Nick se uklidní natolik, že může promluvit, ačkoli po každých pár slovech ještě kašle. „Podělanej Michael Holden. No sakra. Ten je na Truhamu hotová legenda.“

Charlie sklopí hlavu, ale nespouští ze mě oči. „S ním si radši nic nezačínej. Je to šílenec. Na Truhamu se mu všichni vyhýbali, protože to nemá v hlavě v pořádku.“

Nick ho poplácá po koleni. „Na druhou stranu, já se taky skamarádil s jedním šilencem a nakonec je to naprosta paráda.“

Charlie sykne a plácne ho přes ruku.

„Pamatuješ si, jak všechny přemlouval, aby s ním jako vtip na konci jedenáctýho ročníku udělali flash mob?“ vzpomíná Nick. „A jak nakonec tancoval úplně sám po stolech v jídelně?“

„Nebo jak při své prefektský řeči ve dvanáctým roč-

níku mluvil o nespravedlivosti autorit?“ přidá se Charlie. „Jen proto, že musel zůstat po škole za tu hádku s panem Yatesem během testu.“ Oba se od srdce zasmějí.

To potvrdí moje podezření, že Michael Holden není ten typ člověka, se kterým bych se chtěla kamarádit. Ani omylem.

Charlie se zadívá na Nicka. „Holden je gay, ne? Aspoň se to o něm povídá.“

Nick pokrčí rameny. „No, taky se o něm povídá, že dělá krasobruslení, takže nemožný to není.“

„Hm,“ zamračí se Charlie. „A já myslel, že všechny gaye na Truhamu známe.“

Oba se odmlčí a zalétnou pohledem ke mně.

„Hele,“ řekne Nick a natáhne ke mně v upřímném gestu ruku. „Lucas Ryan je v pohodě. Ale s Michaelem Holdenem něco není v pořádku. Víš ty co, ani by mě nepřekvapilo, kdyby za tím dnešním vtípem byl on.“

Jenže já mám pocit, že to se právě Nick plete. Nemám pro to žádné důkazy a ani nevím, proč ten pocit vůbec mám. Možná proto, jak Michael Holden mluví... jako by věřil úplně všemu, co říká. Možná kvůli tomu, jak smutně se tvářil, když zjistil, že je blog Solitaire prázdný. Nebo možná kvůli něčemu úplně jinému, něčemu, co vůbec nedává smysl, jako třeba kvůli jeho různobarevným očím nebo té směšné pěšince na stranu nebo kvůli tomu, jak se mu podařilo vpašovat mi do dlaně ten růžový papírek, když já si ani nevzpomínám, že bychom se vůbec dotkli. Možná ten pocit mám právě proto, že s Michaelem Holdenem má být něco špatně.

Zatímco takhle uvažuju, do traktoru za námi vleze Oliver a sedne si mi na klín. Láskyplně ho pohladím po hlavě a podám mu zbytek svojí dietní limonády, protože mamka mu ji nedovoluje.

„No já nevím,“ řeknu nakonec. „Upřímně řečeno si myslím, že to byl jen nějaký pitomec s blogem.“

4

Jdu pozdě, protože mamka si myslela, že jsem řekla v osm. Řekla jsem v půl osmé. Jak si můžete splést půl osmé a osm?

„Čí že jsou to narozeniny?“ ptá se mě mamka v autě.

„Ničí. Je to prostě jen slezina.“

„Máš dost peněz? Když tak tě založím.“

„Mám patnáct liber.“

„Bude tam i Becky?“

„Jo.“

„A Lauren a Evelyn?“

„Nejspíš.“

Když mluvím s rodiči, obvykle nezním tak nakvašeně. Většinou zním docela vesele, když se s někým bavím. Celkem mi to jde.

Je úterý. Evelyn zorganizovala malé „posezení na začátek roku“ v pizzerii. Moc se mi tam nechce, ale důležité je aspoň ukázat snahu. Společenské konvence a tak podobně.

Pozdravím lidi, co si všimli mého příchodu, a sednu si na konec stolu. Skoro mě trefí, když zaregistruju, že je tu

i Lucas. Už teď je mi jasné, že budu jen těžko hledat témata, o kterých bych se s ním mohla bavit. Včera se mi po zbytek dne dařilo se mu vyhýbat a dneska taky. Jenže Evelyn, Lauren a Becky se chopily příležitosti začlenit ho jako prvního kluka do naší party. Mít ve skupině kluka vás ve společenské hierarchii staví na stejnou úroveň, jako když máte dům s bazénem nebo značkové triko s logem nebo Ferrari. Prostě jste najednou mnohem důležitější.

Přiběhne ke mně číšník, a tak si objednáám dietní limonádu a rozhlédnu se kolem stolu. Všichni si povídají a usmívají se a řehtají se a mně je z toho tak trochu smutno, jako bych je pozorovala skrz špinavé sklo.

„Jo, ale většina holek, co přejde na Truham, tam jde jen proto, aby mohly bejt pořád s klukama.“ Becky je usazená vedle mě a mluví na Lucase, který sedí naproti přes stůl. „Prostě jen chtěj bejt zajímavý, krásný.“

„No ale je fakt,“ řekne Lucas, „že holky jsou na Truhamu uctívány skoro jak bohyně.“

Zachytí můj pohled a věnuje mi ten svůj nesmělý úsměv. Má na sobě takovou směšnou havajskou košili, přiléhavou a se zvednutým límečkem a částečně vyhrnutými rukávy. Už nevypadá tak rozpačitě jako včera – vlastně vypadá dost *cool*. Vůbec jsem nečekala, že by z něj mohl být takový typ kluka. Typ kluka, co nosí havajské košile. Takový *hipster*. Odvodím si z toho, že stoprocentně musí mít i blog.

„Ale jen proto, že kluci na výhradně chlapecký škole jsou sexuálně frustrovaný,“ přidá se Evelyn, která sedí

vedle Lucase a gestikuluje rukama, aby svým slovům dodala na váze. „Už jsem to říkala a říkám to znova. Rozdělování škol na holčičí a klučičí je zkáza lidstva. Na naší škole je tolik holek, co jsou ve společnosti naprosto mimo, protože nikdy nemluvily s žádným klukem...“

„... jo, už se to vymyká kontrole,“ doplní Lauren, která sedí vedle Evelyn.

„Na Truhamu maj ale holky hezký uniformy,“ vzdychne Becky. „Vypadaj s tou vázankou fakt dobře.“ Nepřítomně si přejede rukou pod krkem. „Jako, úzký proužky vypadaj mnohem líp než široký.“

„Není to skutečný,“ přikyvuje vážně Lucas. „V reálném životě existujou kluci i holky, ne jen jedno nebo druhý.“

„Ale ta vázanka,“ mele dál Becky. „Teda, já z toho fakt nemůžu.“

Všichni přikývnou a pak začnou mluvit o něčem jiném. A já dál pokračuju v tom, co mi jde nejlíp. V pozorování.

Vedle Lauren sedí další kluk a baví se s holkami na druhé straně stolu. Jmenuje se Ben Hope a je to idol celého Higgsu. Chodí do šestáku a úplně všechny holky z celé školy jsou do něj zabouchnuté. Každá škola má takového idola. Většinou je vysoký a štíhlý. Nosí úzké kalhoty a přiléhavé košile. Má tmavě hnědé vlasy, které si obvykle žehlí a pro které – přísahám – snad ani neplatí gravitační zákony, protože mu kolem hlavy poletují jako dokonalý vír. Když si je ale nevyžehlí, jsou kudrnaté, takže vypadá tak rozkošně, že se vám z toho chce umřít. Vždycky působí, že je absolutně v klidu. Obvykle jezdí na skateboardu.

Mně osobně se nelíbí. Jen se snažím vyjádřit jeho dokonalost. Ve skutečnosti si o hodně lidech myslím, že jsou krásní, a většinou jsou ještě mnohem krásnější, když to o sobě nevědí. Nakonec vám ale krása v ničem moc neprospěje, kromě toho, že máte vyšší sebevědomí a jste o to marnivější.

Ben Hope si všimne, že na něj zírám. Měla bych s tím svým zíráním něco udělat.

Mluví na mě Lucas. Nejspíš se mě snaží nějak vtáhnout do konverzace, což je od něj milé, ale taky je to zbytečné a tak trochu otravné. „Tori, a tobě se Bruno Mars líbí?“

„Cože?“

Lucas zaváhá, takže se do toho vloží Becky. „Tori. Bruno Mars. No tak, není úplně úžasnej?“

„Cože?“

„Ta písnička. Co ji právě hrajou. Líbí se ti?“

Ani jsem si neuvědomila, že v pizzerii hraje hudba. Je to Grenade od Bruna Marse.

Rychle se nad tou písni zamyslím.

„No, podle mě... je dost nepravděpodobný, že by někdo kvůli někomu jinému chytil granát. Nebo kvůli někomu skočil před vlak. To je dost kontraproduktivní.“ Pak, tišeji, aby mě nikdo neslyšel, dodám: „Kdyby někdo chtěl něco takového udělat, udělal by to kvůli sobě.“

Lauren plácne dlaní o stůl. „Jo, přesně, moje řeč.“

Becky se zasměje. „Prostě se ti nelíbí, protože je v žebříčku Top 40.“

Evelyn se dramaticky nadechne. Na shazování čehokoli mainstreamového je úplně nejpovolanejší odborník.

„Hudba z hitparád,“ začne, „je plná holek, co používají autotune a jsou slavný jen proto, že nosí kraťoučky šortky a podprsenku, a rapperů, co neuměj nic jinýho než *hodeně rychle mluvit*.“

Abych byla upřímná, já hudbu ani moc ráda nemám. Jen některé písničky. Najdu nějakou písničku, která se mi fakt líbí, a pak ji poslouchám pořád dokola třeba milionkrát, dokud se mi nezhnusí a nezačnu ji nenávidět. V tuhle chvíli to je Message in a Bottle od The Police a vsadím se, že už v neděli jí budu mít plný zuby. Jsem prostě idiot.

„Když jsou to takový sračky, jak to, že se vůbec dostanou do hitparády?“ zeptá se Becky.

Evelyn si prohrábne vlasy. „Protože žijeme ve zkomercializovaném světě, kde si lidi kupují hudbu jen proto, že si ji kupuje někdo jinej.“

Jakmile to dořekne, dojde mi, že se kolem celého stolu rozhostilo ticho. Otočím se a skoro dostanu infarkt.

Do restaurace právě vplul Michael Holden.

Okamžitě mi je jasné, že jde za mnou. Na tváři má maniakální škleb a oči upírá na můj konec stolu. Všechny hlavy se otočí jeho směrem. Michael si přitáhne židli a uvelebí se v čele stolu mezi mě a Lucase.

Všichni zírají a začnou si šuškat, pak pokrčí rameny a dál se věnují svému jídlu v domněnání, že ho asi někdo pozval. Tedy všichni kromě mě, Becky, Lucase, Lauren a Evelyn.

„Musím ti něco říct,“ obrátí se Michael na mě. Oči mu jen hoří. „Strašně nutně ti to potřebuju říct.“

První se ozve Lauren. „Ty chodíš k nám na školu!“

Michael k ní napřáhne paži, aby si potřásli rukou. No fakt. Zaboha nedokážu odhadnout, jestli to myslí ironicky nebo ne. „Michael Holden, třináctý ročník. Rád tě poznávám...?“

„Lauren Romillyová, dvanáctý ročník.“ Lauren mu rozpačitě podá ruku a potřese si s ním. „Já, to – ehm, taky tě ráda poznávám.“

„Nic ve zlým,“ vloží se do toho Evelyn. „Ale co tady vlastně děláš?“

Michael ji sjede významným pohledem, dokud jí nedojde, že by se taky měla představit.

„Já jsem... Evelyn Foleyová?“

Michael pokrčí rameny. „Vážně? Zníš trochu nejistě.“

Evelyn nemá ráda, když si z ní někdo utahuje.

Michael na ni mrkne. „Potřebuju si promluvit s Tori.“

Rozhostí se dlouhé, pronikavé ticho, které prořízne až Becky. „No a... odkud ji vlastně znáš?“

„Tori a já jsme se shodou okolností potkali během našeho pátrání po Solitairu.“

Becky nakloní hlavu a upře na mě pohled. „Tys po nich pátrala?“

„Ehm, *ne*,“ odpovím.

„Tak co teda?“

„Šla jsem po takový stopě z růžovejch papírků.“

„Cože?“

„Šla jsem po stopě z růžovejch papírků. Dovedly mě až k tomu blogu Solitaire.“

„Aha. To je cool...“

Mám Becky fakt ráda, ale někdy se chová jako úplná

blbka. Což mě opravdu štvě. Vždyť proboha udělala příjímáčky na nejlepší školu ve městě. Při rozřazovacích testech měla samé jedničky.

Michael si mezitím nabídl zbytky našich předkrmů. Volnou rukou mávne směrem k Becky. „Ty jsi Becky Allenová?“

Becky se k němu pomalu otočí. „A ty jsi snad jasnovidec?“

„Ne, jen hodně dobrej facebookovej stalker. Máte sakra štěstí, že nejsem taky sériovej vrah.“ Potom rukou, kterou drží stále ve vzduchu, namíří na Lucase. „A Lucas Ryan. Už jsme se potkali.“ Věnuje mu tak nucený úsměv, že to působí až trochu povýšeně. „Měl bych ti poděkovat. To tys mě dovedl k týhle holce.“

Lucas přikývne.

„Máš hezkou košili,“ vydechne Michael a trochu se mu zamlží oči.

„Dík,“ řekne Lucas, ale rozhodně to nemyslí vážně.

Napadne mě, jestli se ti dva znali už na Truhamu. Podle Nickovy a Charlieho reakce se asi znali. Možná že se Lucas s Michaellem nechce bavit. Najednou mi je Michaela zase skoro líto. Už podruhé.

Michael se zahledí za Becky. „A jak se jmenuješ ty?“

Chvilku mi nedochází, na koho to vlastně mluví. Pak si všimnu Rity. Rita vystrčí hlavu zpoza Becky.

„Ehm, Rita. Rita Senguptová.“

Zasměje se. Nevím proč. Rita je asi jediná další holka kromě Becky, Lauren a Evelyn, se kterou se jakž takž bavím. Hodně se baví s Lauren, ale obvykle si jí moc ne-